© 2015 Peter Keijsers
Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder uitdruikkelijke schriftelijke toestemming vooraf van de auteur.

PETER KEIJSERS

DE ADELAAR EN DE BEER

Alle namen in dit boek zijn aangepast om tenminste enige vorm van privacy van de betreffende personen te garanderen. Daarnaast zijn de hoofdrollen enigszins aangepast in karakter, ten eerste ten dienste van het verhaal en ten tweede wederom vanwege redenen om tenminste enige vorm van privacy te waarborgen.

1.

Een grote rode zon klom de hemel omhoog en scheen door een dun laagje wolken. De regendruppels van de vorige avond bedekten nog steeds de straten als een dun laagje film, de zonnestralen weerkaatsend in alle kleuren van de regenboog. Het was ochtend en ik rookte mijn eerste sigaret van de dag, turend door het raam van de garagedeur. Later die dag zou ik een gesprek hebben bij een school aan de zuidzijde van de stad voor een functie als leraar Engels. Ik keek in de kop versgezette koffie en nam een slok. Deze twee dingen waren de voornaamste ingrediënten van mijn ochtendritueel, koffie en een sigaret. Het was een slechte gewoonte, dat wist ik. Ik bedoel daarmee de sigaret.

Natasha's ouders wilden me laten geloven dat koffie eveneens slecht was voor mijn gezondheid, omdat het de botstructuur zou kunnen aantasten. Ik geef toe dat teveel koffie niet goed is voor mijn gezondheid, maar haar ouders wilden me laten geloven dat zelfs een beetje koffie al funest was voor de gezondheid.
Na het roken van mijn sigaret ging ik weer naar binnen, de trap op om me klaar te maken voor het gesprek. Natasha lag, naakt en nog half slapend, muziek te luisteren op haar tablet. Daarom zei ik haar voort te maken en zich klaar te maken, aangezien zij wist waar de school zich bevond en dus met me mee moest. De school lag in het uiterste zuidoosten van de stad, nabij een metrostation op lijn twaalf, maar ik wist de weg niet daarheen; dat had Natasha voor me opgezocht.
Ruim een uur later was zij eindelijk klaar en verlieten we het huis van haar ouders waar zij en ik woonden – zonder medeweten van haar ouders omdat we nauwelijks tot geen contact meer met hen hadden. Natasha wou dat contact ook niet meer, en mij interesseerde het niet

zoveel. Zolang we maar een dak boven ons hoofd hadden en genoeg te eten hadden was ik tevreden met het kleine beetje dat we hadden. Dat kleine beetje bestond uit een grote eetkamertafel, zes stoelen, een klein bijzettafeltje, een kunststof tafel en twee matrassen; één eenpersoons en één tweepersoons, van aanzienlijke dikte.

We liepen naar de grote doorgaande weg waar we een bus konden nemen naar het metrostation. Van daaruit moesten we eerst naar het stadscentrum reizen om daarna over te stappen naar een andere metrolijn die ons in zuidelijke richting zou brengen. Bijna aan het einde van die tweede metrolijn moesten we nogmaals overstappen naar het zuidoosten, waar we ongeveer halverwege moesten uitstappen. Van daaruit was het nog slechts een paar minuten lopen naar het kantoor van de school waar we moesten zijn.
Natasha zou buiten blijven wachten totdat ik klaar was met het gesprek. Ik ging het kantoortje naar binnen en vroeg naar de opleidingscoördinator die het gesprek zou afnemen. Natuurlijk had ik mijn CV meegenomen, dat ik aan het begin van het gesprek aan hem overhandigde. Aanvankelijk begon hij in het Spaans tegen mij te praten, maar toen ik zei dat ik nog steeds Spaans aan het leren was, ging hij bijna moeiteloos over in het Engels, met een zwaar Amerikaans accent. Hij bestudeerde het CV vluchtig, en merkte op dat ik behoorlijk veel talen sprak. Waarom ik perse deze school had uitgekozen om les te geven; er waren tenslotte overal in de stad scholen, die allemaal wel een leraar zo welbespraakt als ik konden gebruiken. Ik antwoordde dat deze school een van de weinige was die een advertentie hadden geplaatst en actief op zoek waren naar nieuwe leraren. Hij vroeg me of ik liever daar in het zuidoosten wou werken of toch liever dichter bij huis. Er waren namelijk zeker twee of

drie filialen van dezelfde school vrijwel bij mij om de hoek. Ik antwoordde dat dat mij niet zoveel uitmaakte, zolang ik mijn kennis maar kon delen. Daarna vertelde hij dat de functie die dit filiaal was bedoeld voor beginnende leraren, en dat hij slechts zes uren per week, op de zaterdagen, kon geven. Ook daarop reageerde ik op een naar mijn mening gepaste wijze door te stellen dat zes uren meer was dan helemaal geen uren. Na nog een paar algemene zaken verteld te hebben liet hij weten dat het einde van het gesprek was aangebroken. Hij moest mijn sollicitatie bespreken met de directeur, waarna er een tweede gesprek zou volgen met de directeur erbij, daarna een psychologische test en verder nog wat formaliteiten. Ik zou binnen twee of drie weken bericht krijgen. Daarna nam hij afscheid en wenste me een goede terugreis.

Eenmaal buiten ging op op zoek naar Natasha, die intussen eten had gekocht. We gingen zitten op een bankje, waar ik een sigaret rookte en we allebei een belegd broodje aten. Zij had pijn aan haar voeten en vond het een welkome rustpauze. De middag liep ten einde, en na een tijdje gingen we weer terug naar huis, via drie metrolijnen. Eenmaal thuis aangekomen genoten we van de gebraden kip met chips, wat in Mexico een redelijk normale combinatie scheen te zijn. Na het eten ging ik naar de garage waar ik wederom een sigaret rookte. Dat was voor mij intussen vaste prik geworden, na het eten een sigaret.
Ik had in die tijd geen gevoel in mijn rechtervoet, wat volgens haar ouders kwam door het in hun ogen overmatige koffiegebruik. Ik had mijn zus in Nederland gevraagd of koffie inderdaad schadelijk kon zijn voor de spieren, maar zij verzekerde mij dat dat alleen mogelijk was als men meer dan anderhalve kan koffie per dag

dronk. Weer een fabeltje van Natasha's ouders de wereld uitgeholpen. Maar door de gevoelloosheid in mijn voet was het voor mij lastig om de liefde te bedrijven. Op het moment suprème spanden zich tenslotte alle spieren in mijn benen en door de gevoelloze voeten voelde ik me niet prettig bij het liefdesspel. Toen uiteindelijk de avond ten einde kwam, gingen we samen naar bed. Natasha had vaker het initiatief genomen om onze vleselijke lusten te botvieren, maar door die voet voelde ik me niet prettig daarbij. Zij had het gevoel gekregen dat ik haar niet meer wou, ondanks de vele malen dat ik haar uitlegde waaraan het lag. "Ik voel me nutteloos," zei ze dan. Om toch mijn gevoelens aan haar duidelijk te maken, kroop ik dan zo dicht mogelijk tegen haar aan in bed, met mijn arm om haar heen. Dat scheen haar niet voldoende te zijn; dat kon iedereen wel doen, vond zij. En zo vielen we elke nacht in slaap, zij met haar rug naar me toe en ik tegen haar aan met een arm om haar heen. Dit was het begin van het einde.

Een paar dagen eerder had ik eveneens een gesprek bij een filiaal van de school, hoewel dat gesprek vrijwel alleen aan de servicebalie van het filiaal plaatsvond. Ik had mijn CV afgegeven, en gevraagd of men nieuwe leraren aannam. Dat was regelmatig het geval, maar de baliemedewerkster wist mij niet te vertellen of dat op dat moment ook zo was. Maar men zou contact met mij opnemen als dat wel zo was. Dat was gelijk het einde van het gesprek en ik ging weer naar buiten. Ik zou geen reactie meer krijgen.

2.

Nadat ik voor het burgerhuwelijk in Mexico was geweest nam ik de draad van mijn eigen leven in Nederland weer op. Ik was destijds betrokken bij de lokale politiek in mijn woonplaats, en hield me vooral bezig met cultuur – in de breedste zin van het woord. Ook had ik een paar maanden een boek geschreven en zelf gepubliceerd over een lokaal onderwerp in mijn woonplaats, waarvoor ik nodig de administratie moest bijwerken. In mijn afwezigheid waren er door verschillende boekhandels alweer wat exemplaren verkocht en moest ik die boekhandels een factuur sturen voor de verkochte exemplaren. Verder bleef ik schrijven aan de boeken waarvan ik al een grove opzet had gemaakt.
Tussen de bedrijven door bleef ik contact houden met Natasha, via Skype. Die gesprekken begonnen steevast met het elkaar vertellen wat er die dag gebeurd was en wat de plannen voor de volgende dag waren. Meestal eindigden die gesprekken in een wat intiemere sfeer, met de webcam aan.

Na een paar weken was zij met Esmeralda, haar nichtje teruggegaan naar Claudia, haar nicht, omdat het leven buiten de stad voor haar toch wel behoorlijk lastig was. De familiebanden, behalve die met haar ouders, waren bijzonder hecht; als iemand van de familie in de problemen kwam stond de rest van de familie direct klaar om op welke wijze dan ook te helpen. Zo ook met Natasha. Zij had enkele leerlingen, voornamelijk in het centrum of in het zuiden van de stad, en het huis buiten de stad lag in het noordoosten. Nu moet u weten dat Mexico-stad niet echt klein was; een reis van noord naar zuid met de metro duurde minstens twee uur. Als Natasha dan een leerling had bij CU in het zuiden van de stad, had

zij daarom minstens twee uur nodig om de plek te bereiken waar zij lesgaf. Als zij lesgaf in het centrum duurde het eveneens circa een uur voordat zij op de plaats van bestemming kwam. Onnodig te zeggen dat het een behoorlijk tijdrovende bezigheid was, zolang zij buiten de stad woonde. Om die reden trok zij in bij Claudia, die in een stadswijk in het noordoosten van de stad woonde. Van daaruit duurde een reis naar CU één tot anderhalf uur; een reis naar het centrum tussen een half uur en een uur.
Ook qua levensonderhoud was het beter dat Natasha bij Claudia woonde, aangezien zij dan niet altijd zelf voor eten hoefde te zorgen. Haar nicht woonde bovendien in een huis achter het huis van haar tante, die niet altijd even goed ter been was en daarom soms verzorging nodig had. Claudia zorgde in dat geval voor haar tante.

Claudia was een zeer intelligente dame. Altijd netjes verzorgd, de haren gekamd, weinig make-up en nette kleren. Wat zij precies gestudeerd had weet ik niet, maar haar Engels was van behoorlijk hoog niveau en ook wist zij veel van het menselijk lichaam; vermoedelijk omdat zij vaker medische documenten van het Spaans naar het Engels moest vertalen. Zij was net een kop kleiner dan ik, met slanke armen en benen en een kleine aanzet tot een buikje, allerminst lelijk. Anders dan haar moeder, was zij niet echt gelovig. Zeker, zij had een bepaalde eigen visie op het bijbelverhaal, maar lang niet zo rigide als bijvoorbeeld Natasha's moeder. Wellicht dat Claudia's moeder haar eigen opvattingen over het heilige boek aan haar had doorgegeven. Zij was altijd beleefd, sprak haar moeder nauwelijks tegen, en als zij dat al deed was dat met zeker respect. Naar mannen toe was zij in mijn beleving soms een beetje vrijpostig. Ik heb alleen weet van twee relaties die zij heeft gehad; een met de vader

van Esmeralda en een met Fredo, de vader van Fernando en Linda – haar twee jongste kinderen – van wie zij intussen gescheiden was. Naar mij toe gedroeg zij zich al snel open en eerlijk. Voor haar stond buiten kijf dat ik bij Natasha hoorde – heel anders dan haar ouders, die lange tijd moeite hadden met mij als haar vriend. Ik mocht Claudia wel; zij kwam op mij tenminste heel natuurlijk over.

Natasha had intussen geen contact meer met haar ouders; ze was helemaal vrij om te doen en laten wat ze wou. Natuurlijk speelde het ook mee dat zowel haar tante en haar nicht geen bijzonder goed contact hadden met haar ouders, en zowel tante als nicht mocht mij eveneens bijzonder graag. Er was dus geen contact meer met haar ouders, behalve dat haar tante regelmatig gebeld werd door haar moeder. Ze waren zussen van elkaar en zussen bellen elkaar wel vaker, ook in Mexico. Maar het bleef slechts bij bellen, ze kwamen nauwelijks bij elkaar op bezoek. Zo bleef Natasha wel op de hoogte van wat zich bij haar ouders zoal afspeelde.
Wat wel een probleem werd, was dat de huishoudster van Claudia kookte op een manier die Natasha niet goed kon verdragen; en dan praat ik over het gebruik van kruiden. Daarom kocht zij vaker eten voor zichzelf, waarvoor zij geld nodig had en dat regelmatig aan mij vroeg om op te sturen. Zij had wel af en toe leerlingen, maar niet voldoende om geheel zelfstandig in haar levensonderhoud te kunnen voldoen. Daarom stuurde ik haar regelmatig geld, vaak ging dat om €50,- of €100 per maand, wat respectievelijk neerkwam op zo'n 750 tot 1500 peso's per maand. Omdat ik zelf moest rondkomen van een bijstandsuitkering, met aftrek van inkomsten van de verkochte boeken, was dat zelfs voor mij een behoorlijke aderlating. Ook al wou ik haar meer geld

sturen, het kon eenvoudigweg niet omdat ik mijn eigen rekeningen ook moest blijven betalen.

Zo vulden we, apart van elkaar, onze dagen; zij met lesgeven aan de weinige leerlingen die zij had en zich wijdend aan haar studie psychologie aan de UNAM, ik met de politiek en schrijven, terwijl ik ook nog moest blijven solliciteren voor een normale baan. Na een paar weken kreeg ik echter een verontrustend bericht van haar via skype. Zij voelde zich niet langer veilig in verband met haar ouders. Ze was bang dat zij haar zouden komen halen bij Claudia en haar weer onder controle wilden houden. Ze was bang om haar vrijheid opnieuw te verliezen, en voelde zich alleen veilig als ik bij haar zou zijn. Dat ging zo enkele dagen door, over en weer op skype pratend over wat we konden doen. Uiteindelijk vroeg zij mij of ik niet naar Mexico wou komen om met haar samen te wonen, zodat haar gevoelens van onveiligheid weggenomen zouden worden. Plichtsgetrouw zoals ik was, wou ik het liefst direct naar haar toe komen, maar ik had nog het een en ander af te sluiten voordat dat werkelijk kon gebeuren. Ik vond het niet netjes om de politiek per direct de rug toe te keren, en ook moest ik mijn eigen uitgeverijtje, dat ik had opgezet vanwege het eerdergenoemde boek, op een fatsoenlijke manier liquideren. Bovendien wou ik van tevoren ook precies weten wat me te wachten stond als ik in Nederland alles zou achterlaten. Ik begon voorbereidingen te treffen om inderdaad naar Mexico te emigreren, intussen door Natasha op de hoogte gehouden van haar gevoelens van bedreiging – hoewel die niet helemaal concreet waren. Maar omdat ik wel een idee had waartoe haar ouders in staat waren, wist ik wel dat ik haar niet zomaar aan haar lot kon overlaten. Ik moest en zou zo snel mogelijk naar haar toe.

Ik woonde nog enkele bijeenkomsten en vergaderingen van mijn partij bij, zo goed mogelijk de dingen waar ik mee bezig was afdragend aan mijn vervanger. De Kamer van Koophandel lichtte ik in over de liquidatie van het uitgeverijtje, en de Sociale Dienst vroeg ik hoe ik als uitkeringsgerechtigde het hele gebeuren het beste kon afronden. Ik had tenslotte al van half maart tot half april al een maand vakantie gehad, en kon daarom geen aanspraak meer maken op resterende vakantiedagen. Het moment dat ik op het vliegtuig zou stappen zou daarom het moment zijn dat ik alle lijntjes met Nederland zou doorknippen.

Mijn huisinrichting zou ik ook zoveel mogelijk proberen te verkopen, om nog een beetje ademruimte te hebben. Alleen de boekenkasten met de boeken zou ik pertinent niet wegdoen, aangezien ik dat zag als kapitaalvernietiging. Boeken bevatten kennis, en kennis is macht. Niet dat het me om die macht ging, maar wel om de kennis. Ook klein huishoudelijk materiaal zoals pannen, servies en onder andere een kruimeldief en de computer wou ik niet zomaar wegdoen.
Ik wist mijn bankstel voor een klein bedrag te verkopen; het bureau, een keukenkast en wat kleinmeubilair verkocht ik aan andere vrienden. De koelkast ging naar mijn moeder, evenals de fiets. Alle andere spullen zette ik op de laatste dag van mijn verblijf in Nederland buiten om opgehaald te worden door een kringloopwinkel.

De dag van mijn vertrek was aangebroken en ik had nog een laatste inspectie door de woningcorporatie voor de boeg; alle spullen stonden intussen buiten en ik had het appartement zo goed mogelijk geveegd. Alleen de spullen die de volgende bewoner zou overnemen had ik laten staan. Ongeveer een uur nadat de inspectie was

afgerond kwam mijn zus met haar familie en mijn moeder mij oppikken om mij naar het vliegveld in Düsseldorf te brengen, van waaruit ik naar Mexico zou vertrekken. Ik had mijn hele leven in Nederland opgegeven en was klaar om mijn leven samen met Natasha te beginnen. Bij het vliegveld aangekomen treuzelden mijn zus en moeder hier en daar even om wat winkeltjes te bekijken, alsof ze op een toeristische trekpleister aan het rondstruinen waren. Ik maande hen een keer of twee dat ze iets meer haast moesten maken, want mijn vliegtuig zou snel daarna moeten vertrekken, en ik moest nog inchecken en door de douane. Uiteindelijk stond ik ongeveer twee uur voor vertrek bij de douane, waar ik afscheid nam van mijn moeder en zus en haar familie, niet wetend wanneer ik hen weer zou zien. Ik stapte de douanepost door en liet – voor dat moment – alles achter me wat ik ooit als zo vertrouwd had gezien. Ik had niets meer in Nederland. Ik had alles wat ik bezat verkocht of weggegeven; ik had alle schepen achter me verbrand.